

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vita abstracta vt̄ eligenda, quamq[ue] sit ea ad vitam interna[m]
necessaria: aliorum obseruare defectus vt̄ maximoperè sit fugeindum.
Can. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

CANON II.

LINGVAM TVAM Vigilantissime restringas, vt nihil nisi necessarium ac premeditatum loquaris, id est paucissimis quam potes verbis, modeste, benigne & sine clamore, fugiens & abscondens loquendi occasiones quantum vales. Ab omni verbo pernicioso, detractorio, murmuratorio, impudico, contentioso, tantumquam à mortali peccato abstineas. Ab omni ioco, lenitate, cachinno, ab omni verbo otioso te vigilantissima custodia cohibea, ne videlicet ea loquaris, neque quantum in te est, audias. Vt detractoris vitium euadere quæras, statue de absentibus nunquam loqui nisi quæ certa sunt vt in animarum adificationem dicantur. Semper ideo ad manum tibi sit, quo sermonem interrumpens (si de absentibus fiat loquutio) aliam materiam inferas loquedi, antequam ad detractoris aut vituperationis verba laxentur linguæ. Obserua maxima diligentia, ne de ijs qui te offenderunt, aut contra quos in corde non perfectam sentis dilectionem, loquaris aut patiaris quempiam loqui: quia detractio ibi cito illabitur, dum alij ad consolationem tuam loquuntur, tibi aduantes & offensores obloquentes. Nullam itaque profus acculationem recipias aduersus eos qui tibi inimicantur, aut quos tu auersaris. Stude igitur quantum potes in silentio semper manere. (Silentium dico, non solum oris, sed & maxime cordis) vt concupiscentiarum strepitus, passionum clamor, malorum affectionum & inclinationum inordinatarum inquietudo in te non audiantur, nec tu cum fantasijs, imaginibus rerumque similitudinibus, intus loquaris: sed in quiete & silentio quasi in omnium rerum obliuione, aut extra mundum constituta, mihi soli loquere, me solum ausculta. Noli verbis vnquam contendere, nec sensum aut opinionem tuam defendere sine vniciusque iudicium suum, vbi exhortatione tranquilla mihi profeceris. Non ergo discipules verbis nec cogitationibus dissputes, sed mihi omnia committe, & tu in silentio viue.

Verbis quibuslibet abstinenti sit.

Detractione qui quilibet abstineat.

Loquen sicut quomodo de absentibus.

Silentium duplex qui obseruanda.

Vita abstracta vti eligenda, quamque sit ea ad vitam internam necessaria: aliorum obseruare defectus vti maximopere sit fugiendum.

CANON III.

FUGE consortia familiaritatesque hominum: & vbi aliter necessitas propter honorem meum, aut proximi salutem non vrget, esto sola. In solitudine me tibi reuelabo. Solitudo, silentium, nuditas & simplicitas cordis præparant mihi locum. Serua igitur te abstractam ab omnibus in silentio & solitudine cordis, inclinationibus proprijs, vagis cogitationibus ac desiderijs assensum atque auditum negans. Natura enim vestra semper vult gaudere consolatione, & nunc extra, nunc intra occupatur, quæ eos solatia in creaturis: vnde multipliciter distrahitur. Tu igitur omnibus inclinationibus sensualibus vim inferas, & serua te solam, abstractam ab omnibus creaturis, quantum discretio, quantumque obedientia & ad proximum charitas admittit, semper in externa & interna solitudine manens. Cura quantum vales, vt familiaritatum occasionem etiam alijs non præbeas, quia nimis vitæ impediunt spiritualem, quæ nunquam est liberior aptiorque ad proficiendum, quam ab hominibus occupationibusque abstracta. Vbiunque tamen fueris siue inter ho-

Locum quem in anima Deo pascunt.

Vita abstracta quam profiti spiritualiter.

mines, siue ab hominibus sequestrata, semper intrus maneat tecum sola, & ab omnibus creaturis, etiam à te ipsa, id est, ab amore, cura, sollicitudineque priuata alienata. In mundo te solam puta relictam, nec superesse, de quo habeas cogitare. De nulla creatura cogita aut tracta, nisi tecum. Aliena ne discutias, nec animum tuum rebus implicis alienis. Si bonum vides, maneat bonum & ædificet te: si malum, non iudices. Hominum loquutiones, actus & mores (quorum sanctitas te non edificat) non inuestiges, non obserues, non discutias, non iudices, imò neque audire neque cognoscere cupias: sed potius studeas nescire. Quæ si audieris (potissimum à charitatem in te lædi, aut bonam eorum famam in tua æstimatione minui formides) mox à corde & memoria repellas.

Defectus a
hominum non
obseruandos.

Iudicium temerarium quantum opere vitandum, vti quisque erga proximum sese gerere, verecundiam sectari: pacem item veram quamnam adducant.

CANON IV.

DE nemine male sentias, & si malum videres, cogitare tamen debes, mali autorem occulta mea dispensatione ad maiorem sibi conquirendam humilitatem & profectum, permissum cadere. Et non debes illum iudicare neque spernere, sed gemere potius propter tuam ingratitude, quia sola gratia te conseruat quasi violenta, sine qua profundius quam quisquam alius in mundo, caderes. Dic Si iste quantum ego recipisset gratiam, in maiori seruire Deo seruens, & magis esset Deo gratus, quam ego. Cogita etiam, quod à me respectus, & mox pauitens emédabit, aut iam correctus est, & his qui illum spernunt sanctior factus. Quæ propter temeritati tuæ ascribere, seuere arguens te ipsam, quæ minus bene de proximo senseris. Sub specie zeli sæpenumero rãcor, odium, amaritudo & inuidia te paliant: unde proximorum tunc non solum defectus & negligentia grauitèr acculantur, sed virtutes etiam vitia iudicantur, oculo, liuore, turbato. Summo opere igitur caue, cum iratus fueris proximum corripere, accusare, aut de eius negligentia loqui siue audire. Caue præterea tunc ipsum verbo, aut signo pungere, confutare, contristare, aut ad humiliationem verecundiamque illi ingerendam aliquid expostulare, seu quod reprehensibilem notabilem ve illum deprehenderis, monstrare. Et hoc maximè, quam diu in corde tuo displicentia, amaritudo, aut turbatus inquietusque zelus aduersus illum perseverat, & quamdiu illum negligentia apud alios cupis notari: quia illic non est charitatis zelus, neque intentionis sinceritas. Quæ si forent, non tristis & condolens fratris aut sororis culpam, apud alios excusares ac tegeles. Quod etiam si tantum haberet delictum, clam non sine cordis dolore corripes, & ad me orationem amantiſſimo compatientiſſimoque corde pro eo funderes. O filia cogita potius quid tibi desit, & quid sponsam meam deceat, & circa aliena peccata esto laeta, muta ac cæca. Dic mihi filia, quomodo stare puella pudica ante regem, cuius de cognosceret oculos in se continue dirigi? Hoc modo cogita tu me, ubique præsentis & te stare semper in oculis meis. Animaduerte, quam magis in te semper debeat esse verecundia, quanta vitæ innocentia, quanta denique ad me reuerentia, qui omnes actus, cogitationes, affectus, verba, motus, intentiones, arcanaque cordis tui semper intueor ac penetror. Nihil igitur audeas in oculis meis, quod in oculis magnæ opinionis aut sanctitatis viri non audeas. Semper enim præsentiam omnipotentis sumi

Zelus inordinatus quæ mala pariat. Ego proximum qui te geras peccatorem.

Surdus, cæcus & mutus, ut quis sit.

Verecundia quanta ubi que necessitata.